

Groener gras

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Loes Wouterson

Groener gras

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4467 1

© 2019 Loes Wouterson

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Lul! – Agnes

Het leek net een etalage toen ze kwamen aanlopen. Dat ene verlichte klaslokaal met juf Maya en de ouders van een meisje uit Daleys klas. Het zag eruit als een verhit gesprek. De ouders in de schoolbanken, gezicht naar het bord. Maya op haar hoge juffenstoel.

‘Zo fijn dat ik jullie als laatste heb vandaag!’ zei Maya met gedempte stem toen ze Agnes en Rolf binnenliet vanuit de koude, schemerige gang.

Ze glimlachten en knikten Maya bemoedigend toe terwijl ze zich klein maakten om plaats te nemen op de stoeltjes van groep zes.

‘Daley!’ zei Maya blij en ze trok de relevante schriftjes en mappen naar zich toe. ‘Mijn verhaal zal jullie niet verrassen, want wij hebben zo’n goed contact met elkaar over Daley.’ Ze wees naar een grafiek met de dikke lijn die stond voor ‘normaal’ en de gearceerde ruimte daaronder en -boven. ‘Hij volgt de curves weer heel mooi.’

Maya’s verzorgde nagel volgde liefdevol de normaallijn, waar de lijn van Daley op een haardikte boven zat.

‘De enige curves die zijn toegestaan op Facebook,’ zei Rolf. ‘Normaalcurves.’

Maya keek enigszins van haar stuk gebracht op van de grafiek.

(Daar zou je een leuk gifje van kunnen maken), dacht Agnes.

‘Ja? Ja, fijn hoor dat hij zo lekker op koers zit. Jullie hebben alle redenen om trots te zijn op Daley. We zijn nog niet eens halverwege het jaar en hij kan AVI-E6 al makkelijk aan.’

Agnes huiverde even toen ze de school uit liepen. Ze richtte de sleutel naar de auto, die welwillend knipperend bevestigde dat hij van het slot ging.

‘Ikloop wel,’ zei Rolf, ‘nog even wat beweging en frisse lucht voor we straks weer binnen zitten.’

Snel trok Agnes het portier open. Ze nam plaats achter het stuur en trok het portier weer dicht.

(Lul!)

‘Tot zo dan,’ zei ze tegen zijn steeds kleiner wordende gestalte. Ze keek naar de echo van condens die uit haar mond kwam. Toen startte ze de motor.

‘Jullie zijn de rots.’ – Marion

De vijfde lege wijnfles werd in de vensterbank gezet.

‘Waar staat het streepje van vorig jaar? Oooo, we hebben nog even te gaan!’ Marco wees een armlengte rechts van het rijtje lege flessen naar een markering op de vensterbank en zette een volle fles tussen zijn knieën.

‘De kurkentrekker, Mar. Mar!’

Marion, de andere M van M&M, zoals iedereen Marco en Marion noemde, maakte zich lacherig los uit een gesprek met Diederik, wiens aandacht direct weer werd opgeëist door Rianne, zijn nieuwe vriendin. Die was er dit jaar voor het eerst bij. Ze moesten allemaal aan Rianne wennen, maar voor Diederik deden ze alsof dat niet zo was.

Rolf schoof de lege borden naar het midden van de tafel en rekte

zich uit. Agnes, rozig en mild door de alcohol, leunde net naar hem toe om haar hoofd op zijn schouder te leggen en kreeg onbedoeld een dreun van Rolfs elleboog. Ze was meteen weer goed wakker.

‘O. Sorry, Ag.’

‘Drupje voor Rolf. Drupje voor Agnes. Drupje voor Rianne of is Rianne nog niet oud genoeg?’ Met zijn bulderende lach liet Marco weten dat plagen erbij hoorde in de clan.

Diederik kustte zijn meisje troostend.

‘Drupje voor Marion, drupje voor Marco zelf.’

Marion zette haar lippen gretig aan haar bijgevolde glas. ‘Jongens, wat heerlijk toch dat niemand de bob hoeft te zijn en we alleen maar de deur uit hoeven lopen om in ons bed te rollen.’

Marco sloeg zijn arm om haar heen. ‘Wij lopen helemaal nergens heen, alleen naar boven.’

‘Nou ja, dat bedoel ik,’ zei Marion.

‘Je hebt gelijk, Pluisje, niemand hoeft te rijden. Behalve Diederik dan misschien, hè Diederik? Rolf en ik kunnen wel een dagje overslaan, qua rijden.’ Grijnzend bewoog Marco met zijn onderlijf tegen Marions stoel.

‘Ach ja, na zoveel jaar weten we het ook wel, hè schat,’ zei Marion. ‘Als alles net nieuw is, is het anders, toch, Died? Weet je trouwens dat Herman ook een scharrel heeft?’

‘Het moet hier ergens liggen.’ Marion lag op haar knieën voor de koelkast en stak zo nu en dan een hand tussen de etenswaren, als haar arm weer een paar seconden gehoorzaamde aan haar benevelde wil.

‘Ach, anders doen we het zonder bonbons en Baileys,’ zei Agnes. Ze probeerde zich te concentreren op de koffiemachine die Marco voor zo’n zeventuizend euro uit Italië had meegenomen (‘Hier in Nederland betaal je daar zo acht ruggen voor!’) en die nu rood en glanzend de helft van het kookeiland in beslag nam (‘Je moet wel de achterkant kunnen zien, die geeft licht!’). Volgens Marco kon dit

apparaat driehonderd liter koffie per uur aan ('Per groep, hè, dus keer twee!').

(Dan moet het jou toch wel lukken er een paar koppen koffie uit te krijgen, Ag.)

'Hoe werkt dat melkgedoe ook alweer, Marion?' vroeg ze.

'Hebbes. O nee, toch niet.' Marion trok haar hoofd weer uit de koelkast. 'Wat? O, dat laten we Marco zo wel doen.'

Agnes liet de koffiemachine met rust en leunde tegen het aanrecht. Ze keek naar het gezelschap aan de eettafel voor het raam. Rianne nestelde zich behaaglijk in Diederiks armen. Hij streelde haar schouders en rug en gaf haar kusjes in haar haar.

'Heerlijk hè?'

Marion kwam overeind en hield de fles Baileys en een doosje kerstbonbons triomfantelijk in de lucht. Ze volgde Agnes' blik. 'Die Diederik. Ik gun het hem, maar ik vind het ook naar voor Wilma. Ik weet niet meer wat ik haar moet appen als ze me een berichtje stuurt.'

Ze pakte een schaalte uit een van de keukenkasten en begon met het schikken van de kerstchocolade. 'En nu Herman ook al. Ik zei tegen hem: je mag wel wat voorzichtiger doen! Als ik je al tegenkom, dan komt een ander jou ook tegen. En je kent mij, ik hou m'n mond wel, maar dat geldt niet voor iedereen. Voor je het weet zit je in zo'n scheidingshuis met al die andere vaders uit de buurt. Daar wil je toch niet dood gevonden worden?'

'Hm-hm.'

Agnes zag hoe Diederik Rianne nog wat dichter tegen zich aan trok. Hun lichamen leken niets anders te willen dan elke grens die er tussen hen was opheffen. Dichter-, dichterbij.

'Eerlijk is eerlijk, ik snap Died ook wel,' zei Marion. Ze pakte het laatste chocolaatje tussen duim en wijsvinger en zocht naar een lege plek op het kristallen schaalte. 'Af en toe zou je ook wel 'ns opnieuw willen beginnen, toch? Als het niet zo'n heisa gaf. Al die familie en vrienden die je kwijtraakt. En het gedonder met je kind

natuurlijk. Hadden jullie ook dat tienminutengesprekje vandaag? Ze had weer zo'n litanie over Stijn. Die jongen heeft nou eenmaal veel energie. Hmm, deze past niet meer.'

Marion stak de overgebleven bonbon in haar mond. 'Marco en ik hebben een paar maanden geleden een tantraweekend gedaan. Had ik niet verteld nog, toch?' Ze wachtte Agnes' reactie niet af. 'Nou, als je in je blootje zo heel dicht op elkaar zit, met alle tijd van de wereld en met niets anders aan je hoofd... Ik moet toegeven: daar krijgt iedereen wel zin van. Ik moest alleen wel mijn ogen dichthouden, anders zie ik toch ineens weer Marco, weet je. Logisch dat het dan weer wegebt, je ziet elkaar ook met boodschappen sjuuwen en poepen.'

Marion likte haar lippen en vingertoppen af.

'Doen we iets verkeerd, denk je? Of hoort het gewoon zo? Ach, misschien is het ook wel biologie, de kinderen zijn er al, waarom dan nog seks?' Ze gooide haar hoofd naar achteren en lachte. 'Moet je mij nou horen, ik lijk wel van de SGP.'

Agnes grijnsde mee. Ze zag hoe Rolf serieus in gesprek was met Marco en Diederik. (Waarschijnlijk over zijn werk.)

Marion stootte haar aan. 'Je denkt weleens, wij zijn zo'n beetje de laatsten van de pioniers die hier begonnen, toen ze hier de eerste huizen bouwden, weet je nog? Alles was zand en water om ons heen, maar toch zo dicht bij de stad dat we de beest konden uithangen als we het klussen zat waren. Voor Marco en mij durf ik niet in te staan, nee echt, maar jullie, als jullie ooit uit elkaar gaan, dan geloof ik echt nergens meer in. Niet in het huwelijk. Niet in de liefde. Jullie zijn de rots.'

Agnes maakte haar blik los van het verliefde stel, pakte de schaal bonbons van het kookeiland en liep naar de eettafel. 'Kom. Marco! Jij moet de koffie doen,' riep ze. 'Wij kunnen het weer niet.'

‘Overmorgen. Goed?’ – Rolf

‘Bedankt voor het oppassen, doe! Ik wacht, ga maar gauw naar binnen!’

Agnes keek hoe Irma, de dochter van Herman en Joke, wegliep naar het huis op de hoek. Ze wachtte tot het meisje de voordeur had geopend. Een straaltje licht viel over haar blonde haren. Herman stak zijn hoofd nog even om de hoek en zwaaide.

‘Lekker slapen! Fijne feestdagen alvast!’ riep hij.

‘Jij ook! En...’

De deur ging dicht.

‘... Joke,’ zei Agnes. Ze sloot de voordeur en deed hem op het nachtslot. In de woonkamer trok ze de stekker van de kerstboomverlichting eruit. Wat lag er nou onder? Een schoen met een tekening.

(Welja.)

Ze pakte de tekening en liep de trap op. Een slordig getekende kerstboom met een afgeraffelde sneeuwpop. Teken was nooit Daleys sterkste punt geweest, maar het doel heiligde de middelen. Op de achterkant stond: ‘Beste kerstman, als u wel bestaat, ~~vind vind~~ vind ik dat niet erg. Groete van Daley. ps Als u ook kadoos geeft: ik wil graag GTA 5.’

Voorzichtig deed Agnes de deur van Daleys slaapkamer open. Hij lag in diepe rust, de nieuwe ps4-controller die hij met Sinterklaas had gekregen tegen zijn borst geklemd. Ze was in de verleiding hem op zijn donkere krullen te kussen, maar wilde niet het risico nemen dat hij wakker werd.

In de badkamer gooide Agnes haar kleren uit en spoelde ze haar mond.

Rolf lag al in bed. Snel kroop ze onder het dekbed. Ze zocht de holte van zijn arm om zich tegen hem aan te nestelen, een been over hem heen.

‘Hmmm,’ zei hij.

Ze wreef over zijn buik en benen en kroop nog wat meer naar hem toe.

Hij ademde diep in, alsof hij wakker schrok. Hij draaide zich een beetje richting Agnes en tastte naar haar gezicht.

‘Sorry, Ag, beetje te veel op. Beter morgen, oké? O, nee, morgen werken. Overmorgen. Goed?’

Agnes gaf hem een kus en draaide zich om. ‘Is goed.’

‘Irma zei dat ze op internet had gezien dat een op de vijf Nederlanders weleens met een collega heeft gerotzoid.’ – Daley

‘Doe ’ns normaal met die hagelslag.’

‘Hier zit nog niets,’ zei Daley, terwijl hij het pak melkhagel nog een zwieper gaf boven een kale plek op zijn boterham. Licht tinke-
lend suisden de chocoladestaafjes over zijn bord, de rest nestelde
zich geruisloos op zijn brood.

‘Hoe laat ging je naar bed gisteravond? Eerlijk antwoord,’ zei
Rolf.

‘Klokkijken is mijn aandachtspunt, zei juf Maya.’

‘Toen je in groep drie zat, ja.’

‘Je zei zelf dat een zwakke plek altijd een zwakke plek blijft.’

‘Dat ging over gebroken enkels.’

‘O ja.’ Daley zette zijn tanden in de hagelslag regenende boter-
ham.

Rolf legde het stapeltje door hem belegde boterhammen in een
lunchtrommel. ‘Biecht nu maar op,’ zei hij.

‘Ehmmm...’ zei Daley al kauwend, ‘kweenie. Ik wilde wel naar
bed gaan, maar ik wilde ook niet onbeleefd zijn tegen Irma.’

Agnes veegde met een stuk keukenrol de hagelslag bij elkaar.
‘Hoe bedoel je, onbeleefd?’

Daley slikte zijn hap door met een flinke slok melk en likte zijn melksnor geroutineerd weg. 'Jij zegt altijd dat mensen hun verhaal kwijt moeten.'

'Dat is bij het vrijwilligerswerk dat ik doe. Die oude mensen zitten de hele dag alleen,' zei Agnes, terwijl ze de hagelslag, chocopasta en jam van tafel haalde.

Daley haalde zijn schouders op. 'Kan er ook niks aan doen. Irma moest haar verhaal kwijt en dan zeg je niet: sorry, ik moet nu naar bed van m'n ouders.'

Agnes schudde haar hoofd.

(Wijsneus. Je had beter een broertje of zusje kunnen hebben.)

Ze wisselde een blik met Rolf. Vergeefs. Daley had wel gezien dat ze geamuseerd waren.

'Wat voor verhaal was er zo belangrijk dat jij laat naar bed moest? En kom niet aan met de smoes dat het niet netjes is om te vertellen wat anderen jou verteld hebben,' zei Agnes snel, voor Daley had ingeademd.

'Oké dan,' zei Daley. 'Irma zei: haar vader rotzooit met iemand op zijn werk. En die is twee keer zo jong als Irma's moeder. En Irma's moeder weet het niet. Iedereen weet het, behalve zij. Zo gaan die dingen, zegt Irma. Irma zei dat ze op internet had gezien dat een op de vijf Nederlanders weleens met een collega heeft gerotzoid.'

Agnes keek naar Rolf en stond op van tafel. 'Over rotzooi gesproken: tijd om af te ruimen.'

Rolf schudde zijn hoofd. 'Ik snap dat Irma ermee zit, alleen vind ik het geen gespreksstof voor een jongen van tien. Maak je je nu ongerust over ons?'

'Nah pap, jij hebt helemaal geen tijd om te rotzooien omdat je wil scoren op je werk. En mam werkt niet want die heeft de zorg-voor-Daley-beurt, dus die komt sowieso nooit iemand tegen.'

Rolf hoestte en sproeide een fijne nevel van koffie over de ontbijttafel.

'Gatver, pap! Nu hoeft ik die boterham niet meer.'

‘Dat komt goed uit,’ zei Agnes, ‘want je bent al laat voor school en je hebt daar ook nog kerstontbijt. Pak maar snel je spullen, dan breng ik je weg, anders kom je niet meer op tijd.’

Daley liet zich langzaam van zijn stoel glijden, tot hij zich iets leek te herinneren waardoor hij snel overeind kwam. ‘O ja, mam, heeft de kerstman mijn brief gevonden?’

‘De kerstman bestaat niet. Jouw school wel. Tempo nu.’

‘GTA 5 mam, iedereen speelt het.’

‘Zal wel, jij niet. Al die dure spellen. Sint is net geweest. Tempo!’

‘Een smartphone dan?’

‘Nee!’

Daley sjokte de trap op.

‘Jij bent er niet vanavond?’ vroeg Agnes aan Rolf.

‘Nee, sorry. Ik ben nodig op het werk. Morgen ook.’

‘Morgen is het kerstavond.’

(Je vertelt hem niets nieuws.)

‘Ja. Voor die mannen ook. Ik moet mijn gezicht laten zien en zorgen dat het goed gaat.’

(Zorgen dat het goed gaat.)

Agnes knikte en ruimde de tafel verder af.

‘Dan zie ik je later. Daley! Ben je klaar? *Let’s go.*’

Daley sprong de laatste treden van de trap en liep met licht gebogen knieën vingerknippend naar de voordeur.

‘Nee, ik ga hier niet weg zonder haar

Ik wil hier niet weg zonder haar

We kijken al te lang naar elkaar

Nee, ik wil hier niet weg tot ze zegt: baby let’s go,’ zong hij luidkeels.

Agnes zwaaide naar Rolf en trok de voordeur achter hen dicht.

'Jij bent de baas.' – Rolf

Rolf haalde diep adem en zette de autoradio uit. Die altijd aanwezige file bij de oprit naar het bedrijventerrein. Wie had hier – ongetwijfeld met alle goede bedoelingen – het verkeer zo ondoelmatig ingericht?

Rolfie! Neem je telefoon op! Daleys stem schalde zangerig door de speakers.

Wat was dat ineens voor ringtone?

Daley, jongen, hoe vaak heb ik je niet gevraagd om van mijn telefoon af te blijven, dacht hij.

Rolfie, neem je telefoon op.

'Rolf Bos, De Wit Cargo, goedemorgen.'

'Rolf, goedemorgen.' Zijn baas hoefde zijn naam niet te zeggen. Vond hij zelf.

'Goedemorgen, Harm.'

'Rolf, wij hadden vanochtend een bila ingeschoten, maar ik heb een conferencecall met de regio.'

Een bila. Hoe devalueer je een eindejaarsgesprek? dacht Rolf.

'Ik snap het. Wat kan ik voor je doen?'

'Ben jij op de zaak?'

Rolf beet op zijn lip. Hij verdrong de gedachte dat Harm echt wel moest horen dat hij in de auto zat. 'Nog niet, Harm. Is het handiger als ik je daarvandaan terugbel?'

'Dat is ook zo, jij ontbijt met je gezin. Nee, terugbellen heeft geen zin, dan zit ik in die call. Ik heb vanochtend achter het dashboard gezeten. De cijfers van *perishables* zijn nog niet zoals we ze willen zien.'

Rolf zweeg. Ja, hij wist het wel: Harm zat 's ochtends om zes uur al achter zijn laptop om de regio en met name het hoofdkantoor in Frankrijk gerust te stellen. Om te zeggen dat Nederland het prima deed. Alleen hij, Rolf Bos van *perishables*, niet.

'Ben je er nog?'

‘Zeker, Harm, ik luister. De cijfers, ja. Je weet, ik werk er hard aan. Daarom zal ik er ook vanavond zijn...’

‘Luister Rolf, hard werken doen we allemaal,’ onderbrak Harm hem. ‘En bij *sea freight* hebben ze de wind economisch gezien veel meer tegen dan op jouw afdeling. Als wij bij *air freight* de volumes niet halen, krijgen we minder slots toebedeeld op Schiphol en dan komen we in een neerwaartse spiraal. Je hebt net de piek in aanloop naar de kerst gehad, daar heb je met je afdeling onvoldoende van geprofiteerd.’

Rolf wreef geïrriteerd het zweet van zijn bovenlip. Hij had dit verhaal eerder gehoord. Keer op keer. Hij trok aan de boord van zijn overhemd. Hij wilde niet bezweet op kantoor aankomen. ‘Ik begrijp het, Harm.’

‘Jij hebt een goed verhaal gehouden in de board, Rolf, over de efficiëncyslag die je wilt maken. Het 5S-systeem leent zich daar prima voor. Het is natuurlijk niet nieuw, maar ik begrijp het wel: je bent net afgestudeerd op deze topics en daar wil je wat mee. Prima. Kunnen we zeker gebruik van maken. Het is wel zaak dat je het nu ook snel implementeert zodat we er resultaten van kunnen zien. Of medewerkers mee willen of niet, daar gaan zij niet over. Jij bent de baas. Je bent geen twintiger meer, dat heb je voor op anderen die net zijn afgestudeerd. Gebruik het.’

Snerpend protesteerde de versnellingsbak tegen Rolfs haast. Hij reed het bedrijventerrein op richting zijn parkeerplaats. ‘Helder, Harm. Ik ga ermee aan de slag.’

‘Goed zo, Rolf. We spreken elkaar. O ja, vraag Angela maar even een nieuwe bila in te schieten.’

Harm verbrak de verbinding. Rolf draaide zijn parkeerplaats op en trapte hard op de rem, net op tijd om niet tegen een steekkar aan te rijden die daar niet hoorde te staan. Hij wilde in de beslotenheid van zijn auto een harde klap op het stuur geven, maar zag in zijn ooghoek een groepje mannen bij de ingang van de loods staan. Een van hen was Rob Vermeer. Vermeer sloeg zijn handen voor zijn

mond alsof hij schrok. Wat niet zo was, dat wist hij zeker.

Kom op, Rolf, hoe kun je dat zeker weten. Geef hem het voordeel van de twijfel, dacht hij. Niemand gaat naar zijn werk om een ander het leven zuur te maken.

Hij zag hoe Vermeer zich lachend omdraaide, gevolgd door de rest van de mannen. Hij stapte uit. ‘Goedemorgen, heren,’ zei hij, maar de mannen waren alweer naar binnen.

Hij sjoerde de steekkar van zijn parkeerplek en parkeerde in. Hij keek in zijn binnenspiegel. ‘Jij bent de baas.’

*‘Of misschien eerst even dit telefoontje
pakken, Rolfie?’ – Rob Vermeer*

Het was koud in de loods, zoals altijd, met de deuren open om vrachtwagens in en uit te laden. Rolf liep door naar de volgende loods, waar diverse lijnen waren opgesteld voor het in- en ompakken van groenten, fruit en bloemen die via de luchthaven het land binnenkwamen en verlieten.

Bij een van de hefrucks stond hij. Zwaarlijvig, klein van stuk en toch leek hij de grootste van allemaal: Rob Vermeer. Zijn blik op een stuk papier in plaats van op de handheld die ze volgens afspraak zouden gebruiken. Druk gebarend en medewerkers uitsturend. Als een middelpuntvliedende kracht.

‘Rob, kan ik je even spreken?’

De mannen om Vermeer heen hoorden Rolf wel, gezien hun blik. Alleen Vermeer keek niet op of om. Rolf voelde zijn ergernis groeien. Laat je niet kennen, dacht hij. Hij liep naar Vermeer toe en herhaalde zijn vraag.

Traag als een luie leeuw in de zon draaide Vermeer zich om. ‘Ah, onze ss-man,’ riep hij lachend. ‘Snel jongens, aan het werk!’

De andere medewerkers grijnsden en werkten door.

‘Wat bedoel je, Rob?’ vroeg Rolf. Als Vermeer kritiek had, moest hij het gesprek maar aangaan.

‘Jij bent van de S’en toch? Vijf als ik het goed heb! Wat kan ik voor je doen?’

‘Kun je even meelopen naar mijn kantoor, dat praat wat rustiger.’

‘Dat kan, tenzij je wil dat we deze lading nog op tijd op Schiphol krijgen. Het schijnt belangrijk te zijn, maar zeg het maar, jij hebt het overzicht natuurlijk.’

Voor Rolf iets kon zeggen ging zijn telefoon. *Rolfie! Neem je telefoon op!* Daleys stem schalde door de loods.

Vermeer zette zijn handen aan zijn mond en riep boven de ringtone uit: ‘Of misschien eerst even dit telefoontje pakken, Rolfie?’

Er werd gelachen in de loods.

Rolf draaide zich om en liep weg.

‘Waar ben jij mee bezig?’ – Agnes

Agnes wrong zich met haar mandje door de overvolle buurtsuper. Hun eigen supermarkt – nog steeds de enige in hun wijkje – meed ze op dit tijdstip waarop de gangen tussen de schappen volliepen met luizen- en bibliotheekmoeders, ICT-werkgroep- en buggyvaders, die allemaal benieuwd waren hoe het met iedereen ging. Het kostte je zo een uur tot anderhalf uur om van de ingang naar de kassa te komen en daarnaast een oneindig gehannes om schijnbaar nonchalant tasjes te draperen over die boodschappen die je niet aan nieuwsgierige blikken wilde blootstellen. Zoals condooms.

Agnes ademde fors uit.

(Serieus, Agnes? Waarom zelfs de gedachte hieraan?)

Ze negeerde de gang met drogisterijartikelen en liep naar de snoepafdeling. Ze stond net voor het schap met koekjes te kijken welke kunstgebitbestendig waren toen ze geschreeuw hoorde. Het kwam van voor in de winkel. Ze liet haar mandje achter en haastte zich naar de kassa’s.

Een jongen met bivakmuts zwaaide driftig met een mes in een

halve cirkel om zich heen om de weggedoken klanten op afstand te houden. Hij schreeuwde naar het kassameisje dat stokstijf met grote ogen op de kassakruk zat. ‘Pak het geld, bitch, pak het geld!’

Agnes liep in zijn richting en riep: ‘Waar ben jij mee bezig?’

De opgefokte jongen richtte zijn mes op haar. ‘Hou je bek!’

‘Dacht het niet!’

Hij deed wat ze verwachtte. Met het mes voor zich uitgestoken liep hij op haar af. Ze greep zijn pols. In een beweging trok ze zijn hand met het mes voor haar lichaam langs naar beneden en zette ze haar knie met kracht op zijn elleboog, die een akelig krakend geluid gaf. Het mes kletterde op de grond. Agnes schopte het buiten zijn bereik en werkte de kermende overvaller tegen de grond. Toen ze hem daar gefixeerd had, riep ze hijgend tegen de verbouwereerde omstanders: ‘112. Iemand?’

*‘Als je je weer eens verveelt, ga dan
mountainbiken.’ – Michael*

‘Zo, onze powergirl is back,’ zei Michael lachend. Hij stak zijn hand op naar de collega’s die met de arrestant op de achterbank van het parkeerterrein reden.

‘Ach, een jochie. Daar heb je nauwelijks power voor nodig.’ Agnes wreef in haar handen. Nu de adrenaline weer was gezakt merkte ze hoe koud het was buiten.

Michael grijnsde en gaf haar een klap op de schouder. ‘En als burger wordt het je niet aangerekend dat die jongen zijn elleboog een tikkie uit de kom is. Dat wordt een tussenstop bij het ziekenhuis en daarna kan hij gezellig terug naar ons op het bureau. Kom jij ook nog even langs voor een verklaring?’

‘Eerst even mijn andere burgerplicht nakomen,’ zei Agnes. Ze hield de tas met boodschappen omhoog, die ze gratis had mogen meenemen van de filiaalmanager.

Michael zette zijn pet af en stapte naast zijn collega in de politiewagen. ‘Ga jij maar weer voor oude dames zorgen. Ik zie je later.’

‘Ja, later,’ zei Agnes.

Michael draaide zijn raampje open, terwijl zijn collega aan de centrale doorgang waar ze heen gingen.

Agnes prutste aan het fietsslot. Haar handen trilden.

(Kom op zeg, kappen met die adrenaline.)

‘O ja, en Ag,’ riep Michael.

Agnes draaide zich om.

‘Loop je bij de volgende die met een mes zwaait een blokje om?’

Agnes trok haar wenkbrauwen op.

‘Wij trainen op dit soort shit, Ag. Niet zo vaak als zou moeten, maar toch. Vaker dan jij.’

Agnes zuchtte en stak haar handen op.

Michaels collega startte de auto.

‘Als je je weer eens verveelt, ga dan mountainbiken. Of wildwaterkanoën. Racen op het circuit van Zandvoort voor mijn part. Niet ineens de messenwerpassistente uithangen.’ Michael zwaaide en sloot het raam terwijl ze de straat uit reden.

‘Heb jij weleens twee mannen gehad, Toos?’ – Agnes

‘Toos, ik ben binnen!’

In plaats van met het vertrouwde ‘Mocht je willen!’ werd Agnes begroet door een indringende lucht, die deed denken aan een combinatie van bedorven melk en gekookte bloemkool die vier weken op een aanrecht had gestaan.

‘Toos?’ Ze liep door naar de woonkamer. De televisie stond aan. Geen Toos. ‘Toos?’

Ze liep door de woning naar de slaapkamer en daar lag Toos op de grond met een wond aan haar been en poepvlekken op haar jurk.

Snel taxeerde Agnes de situatie. Beenwond. Niet te diep.